Daughters of Lear

Christina Hildebrandt, Sarah Dahl Hasselgren og Josephine Due Feit giver Lears døtre nyt liv i Daughters of Lear på The Deer and Rabbits. Foto: Joseph Sherlock

d. 2 maj 2026 Kl. 12.13

★★★★★☆

Når kongen forlader scenen, begynder døtrene at tale

Shakespeare uden kongen

Der er noget næsten brutalt passende ved, at Daughters of Lear spiller på The Deer and Rabbits ved Søerne i København. Ikke på en stor nationalscene med rød velour, højt til loftet og majestætisk afstand mellem publikum og skuespillere, men i et lille, intimt rum, hvor man næsten ikke kan gemme sig. Hverken som skuespiller eller tilskuer. Her kan et blik ikke forsvinde i teatermørket. En vejrtrækning bliver en replik. En pause bliver en dom. En lille forskydning i ansigtet kan føles som et helt kongeriges sammenbrud. Og derfor virker Daughters of Lear så stærkt, når den er bedst. Forestillingen, skrevet af Joseph Sherlock og Sarah Dahl Hasselgren og instrueret af Joseph Sherlock, tager udgangspunkt i Shakespeares King Lear, men gør noget både enkelt og radikalt: Den flytter blikket væk fra kongen. Væk fra den gamle, rasende patriark, der deler sit rige mellem sine døtre og kræver kærligheden udtalt som betaling. I stedet står døtrene tilbage. Goneril, Regan og Cordelia. Tre navne, mange kender fra Shakespeare, men ofte som funktioner i en større tragedie. Den onde. Den endnu ondere. Den gode. Den ærlige. Den utaknemmelige. Den loyale. Den fordærvede. Den rene. Men Daughters of Lear stiller et langt mere interessant spørgsmål: Hvad nu, hvis de ikke først og fremmest er symboler? Hvad nu, hvis de er døtre?

I Daughters of Lear flyttes fokus fra kongens fald til døtrenes kamp for overlevelse. Foto: Joseph Sherlock

Tre døtre i skyggen af en far

Forestillingen er en nyskrevet parallelhistorie til begyndelsen af King Lear. Rygtet om den forestående opdeling af riget har nået de tre søstre, og de mødes på en balkon uden for tronsalen. Derinde, lige på den anden side af døren, næsten fysisk mærkbart, er

kongemagten. Derinde er faderen. Derinde er den beslutning, der skal afgøre deres fremtid. Udenfor står de tre kvinder og forsøger at lægge en fælles plan. Det lyder næsten som et politisk strategimøde. Og det er det også. Men det er samtidig et familiesår, der åbnes langsomt og smertefuldt for øjnene af os. For Lear er ikke bare konge. Han er deres far. Og det er forestillingens mest ubehagelige og mest præcise greb: at vise, hvordan magt bliver endnu mere ødelæggende, når den også kalder sig kærlighed. Når et barn ikke bare skal adlyde en hersker, men elske ham. Når loyalitet ikke blot er politisk nødvendighed, men følelsesmæssig afpresning. Når faderens anerkendelse bliver en valuta, døtrene må konkurrere om, forhandle med og måske til sidst opgive at få.

The Deer and Rabbits danner en intim og intens ramme om Københavns Shakespeare Kompagnis nye forestilling. Foto: Joseph Sherlock

Betinget kærlighed som våben

Daughters of Lear handler om betinget kærlighed. Om den form for kærlighed, der aldrig bare gives, men skal fortjenes, udstilles, bevises og helst formuleres smukkere end søsterens. Forestillingen spørger ikke kun, hvad magt gør ved mennesker. Den spørger, hvad det gør ved børn at vokse op med en forælder, hvis kærlighed fungerer som våben. Det er hjertegribende, fordi det ikke bliver spillet som et stort melodramatisk skrig. Tværtimod ligger meget af forestillingens styrke i de små rystelser. De tre kvinder forsøger at være strategiske. De forsøger at være voksne. De forsøger at være kongelige. Men under ordene ligger der noget barnligt såret, noget gammelt og uforløst, som hele tiden presser sig frem. Det er her, forestillingen får sin moderne nerve. For selv om rammen er Shakespeare, kongehus, arv, rige og patriarkalsk magt, handler forestillingen også om noget langt mere genkendeligt: følelsen af at skulle gøre sig fortjent til kærlighed.

Goneril, Regan og Cordelia træder ud af skyggen fra Kong Lear i en stærk og moderne Shakespeare nyfortolkning. Foto: Joseph Sherlock

Stærkt samspil mellem tre kvinder

Christina Hildebrandt, Sarah Dahl Hasselgren og Josephine Due Feit leverer en særdeles stærk trio. Det er virkelig godt spillet. Ikke bare teknisk sikkert, men intenst nærværende. Der er en tydelig fornemmelse af, at de tre ikke bare spiller tre Shakespeare figurer, men tre forskellige overlevelsesstrategier. Den ene forsøger at kontrollere situationen med skarphed og politisk realisme. Den anden bærer en hårdere erfaring i kroppen, en bevidsthed om, at sentimentalitet kan være farligt. Den tredje står med den farlige luksus, det er at insistere på sandhed i et system, hvor sandhed kan koste alt. Forestillingen gør klogt i ikke at reducere dem til ofre. Det ville have været en nemmere, men også mindre interessant vej. I stedet får de lov at være komplicerede. De kan være hårde, selvoptagede, bange, ømme, beregnende, kærlige og brutale på skift. Derfor bliver de troværdige. Man forstår ikke nødvendigvis alt, de gør, men man forstår, hvorfor de ikke bare kan gøre noget andet.

Daughters of Lear undersøger, hvad betinget kærlighed gør ved børn, der vokser op under en tyrannisk far. Foto: Joseph Sherlock

Goneril og Regan får menneskelighed tilbage

En af forestillingens største kvaliteter er, at den nægter at lade Goneril og Regan blive stående som Shakespeares klassiske "onde døtre". Her bliver de ikke frikendt, men de bliver forståelige. Og det er langt mere interessant. Forestillingen spørger: Hvem bliver man, når man er opdraget af en tyrannisk far? Hvad sker der, når man fra barnsben lærer, at kærlighed er noget, der kan trækkes tilbage? Hvordan elsker man sine søstre, hvis man samtidig er trænet i at konkurrere med dem? Cordelia bliver heller ikke bare ophøjet til moralsk ideal. Hun bliver mere menneskelig. Hendes ærlighed bliver ikke kun renhed, men også risiko. Måske endda privilegium. I en verden, hvor alle forsøger at overleve, kan sandheden være både smuk og brutal. Det er en klog forskydning. Forestillingen fjerner ikke tragedien fra King Lear. Den gør den større.

Forestillingen spiller på engelsk og er tredje del af Københavns Shakespeare Kompagnis "Patriark trilogi". Foto: Joseph Sherlock

Et lille rum med stor virkning

The Deer and Rabbits er en meget intim scene, og det bliver her brugt som en kunstnerisk fordel. Publikum sidder tæt. Meget tæt. Man mærker næsten, når en tanke skifter retning på scenen. Den intime opsætning betyder, at forestillingen ikke kan gemme sig bag tempo, lys eller scenografisk overflod. Den må stå på teksten, spillet og relationerne. Det gør den heldigvis langt det meste af vejen. Scenografien er enkel og virkningsfuld. Rummet bliver til slot, korridor, venteværelse og fængsel på samme tid. Vi befinder os ikke i kongesalen, men lige udenfor den. Det er et glimrende dramatisk sted at placere handlingen. Søstrene står på tærsklen til den officielle historie. De er endnu ikke blevet dømt af Shakespeare, traditionen eller publikum. De er i mellemrummet, før tragediens maskineri for alvor sætter i gang. Det giver forestillingen en sitrende spænding: Vi ved, at katastrofen kommer, men vi ser de sidste sekunder, hvor noget måske kunne have været anderledes.

På The Deer and Rabbits bliver King Lear vendt på hovedet, og døtrene får lov at forklare sig selv. Foto: Joseph Sherlock

Joseph Sherlocks sikre greb

Joseph Sherlock viser sig endnu en gang som en dygtig teatermand med blik for, hvordan Shakespeare kan bruges som levende dramatisk materiale og ikke blot som litterær helligdom. Hans instruktion har respekt for forlægget, men også mod nok til at gå ind i sprækkerne og spørge, hvad der findes dér. Sammen med Sarah Dahl Hasselgren har han skabt en tekst, der ikke føles som et appendiks til King Lear, men som en selvstændig dramatisk nødvendighed. Forestillingen er tredje og afsluttende del af Københavns Shakespeare Kompagnis "Patriark trilogi", der også tæller Konge, Henrik og Prospero. Som afslutning virker Daughters of Lear særligt velvalgt, fordi den koncentrerer trilogiens tema i en næsten ubærlig familiær form. Den tyranniske patriark er ikke bare en hersker, en konge eller en magiker. Han er far. Og dermed bliver magten ikke kun politisk. Den bliver intim.

Forestillingen balancerer mellem politisk drama, familietragedie og psykologisk overlevelseskamp. Foto: Joseph Sherlock

Når intensiteten bliver lidt for lang

Forestillingen er dog ikke uden svagheder. Enkelte scener bliver en smule for langtrukne. Ikke fordi materialet er uinteressant, men fordi intensiteten indimellem får lov at stå lidt for længe på samme tone. Når tre mennesker er fanget i et emotionelt og politisk presrum, kan gentagelser være meningsfulde, men de kan også risikere at bremse den dramatiske fremdrift. Der er steder, hvor forestillingen med fordel kunne stramme grebet en anelse, så de stærkeste øjeblikke stod endnu skarpere. Det ændrer dog ikke ved, at helheden er stærk. Tværtimod er det næsten en luksusindvending, fordi forestillingen har så meget nerve, at man mærker, når energien kortvarigt flader ud. Siddepladserne kunne godt være bedre. Det intime rum er en stor del af forestillingens kvalitet, men komforten følger ikke helt med intensiteten. Når man sidder så tæt og koncentreret i en forestilling af denne type, betyder den fysiske ramme mere, end man måske først tror.

I Daughters of Lear er kærlighed ikke en gave, men noget der skal bevises, forhandles og overleves. Foto: Joseph Sherlock

Engelsk Shakespeare i København

Forestillingen spilles på engelsk, og det skal naturligvis nævnes. Publikum skal kunne følge med i sproget, men teksten føles ikke utilgængelig. Den Shakespeare inspirerede tone er tydelig, men ikke så tung, at man drukner i sproglig ornamentik. Det er en balance, som fungerer godt. Teksten har en klassisk klang, men den vil også gerne kommunikere direkte med et moderne publikum. Den taler ind i Shakespeare uden at forsøge at efterligne ham slavisk. Det gør Daughters of Lear til et stærkt eksempel på, hvordan engelsksproget teater i København kan skabe noget særligt: internationalt i formen, lokalt i nærværet og dybt teatralsk i sit udtryk.

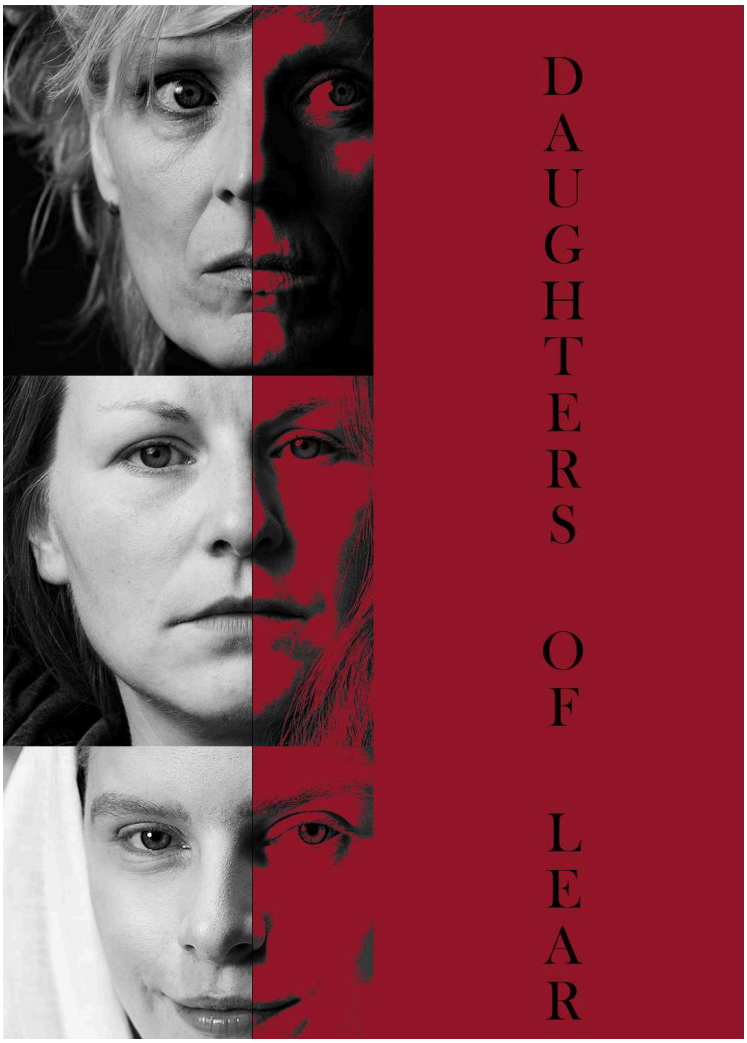

Joseph Sherlock instruerer Daughters of Lear, hvor Shakespeares døtre endelig får deres egen stemme. Foto: Joseph Sherlock

Søsterskab som kampplads

Det mest interessante ved forestillingen er måske dens blik på søsterskab. Her er søsterskab ikke bare varme, loyalitet og fællesskab. Det er også mistillid, konkurrence, gamle sår og forskellige erfaringer med den samme far. Forestillingen romantiserer ikke fællesskabet mellem kvinder. Tværtimod viser den, hvor svært det er at stå sammen, når man er opdraget til at kæmpe om den samme mands anerkendelse. Patriarkatet i forestillingen er ikke kun en ydre struktur. Det er også noget, der arbejder inde i relationerne. Det får søstrene til at læse hinandens omsorg som strategi. Det får dem til at mistro hinandens motiver. Det gør fællesskab næsten umuligt, netop når fællesskab er mest nødvendigt. Det er en stærk og smertefuld pointe.

København Shakespeare Kompagni afslutter sin "Patriark-trilogi" med en intens forestilling om Lears døtre. Foto: Joseph Sherlock

Et hold, der vil teatret

Der er en god stemning omkring forestillingen, ikke hyggelig, for det er den ikke, men koncentreret, levende og seriøs. Man mærker et hold, der vil noget med teatret. Et hold, der tror på teksten. På rummet. På skuespillerne. Og på publikums evne til at lytte. Det er godt teater i den mest grundlæggende betydning: mennesker i et rum, der gennem sprog, krop og konflikt gør noget usynligt synligt. Der skal lyde stor ros til hele holdet. Til skuespillerne for det intense samspil. Til Joseph Sherlock for det sikre og ambitiøse greb. Til Sarah Dahl Hasselgren for både dramatisk og scenisk medskabelse. Og til København Shakespeare Kompagni for at insistere på, at Shakespeare ikke er noget, man kun skal bevare, men noget, man kan undersøge, udfordre og skrive videre på.

Daughters of Lear er en elegant, hjertegribende og stærkt spillet forestilling på The Deer and Rabbits. Foto: Joseph Sherlock

En intens, intelligent og hjertegribende forestilling

Daughters of Lear er ikke en almindelig Shakespeare forestilling. Det er en ny dramatisk tekst, der stiller sig ved siden af King Lear og spørger, hvad der sker, hvis vi lytter til dem, der normalt bliver forklaret af andre. Forestillingen er intens, elegant, velspillet og tankevækkende. Den har enkelte passager, der kunne være strammet, og de fysiske rammer kunne være mere komfortable. Men dens kunstneriske idé er stærk, dens skuespil er nærværende, og dens blik på søsterskab, magt og betinget kærlighed rammer hårdt. På Københavns måske mest intime teaterscene får Lears døtre endelig lov til at træde frem fra skyggen af deres far. Og når de gør det, opdager man, at tragedien ikke begynder med en konge, der mister sit rige. Den begynder med tre døtre, der aldrig rigtig har haft en far uden betingelser. *Af: Eva Yde*

Stay tuned på "Yde News" vi bringer dig nyhederne, du aldrig vidste, du havde brug for!

Yde News

Ydenews@gmail.com

Copyright © Alle rettigheder forbeholdes

Prospero

04.11.25

Det er en helt særlig fornøjelse at besøge Københavns Shakespeare Kompagni, også kendt som "The Deer and Rabbits", der drives af Joseph Sherlock og Sarah Dahl Hasselgren. Man mærker tydeligt, at de begge har en passion for stedet – en passion, der får dem til at udforske nye sider af Shakespeare i den lille teatersal, hvor der maksimalt kan være 30 publikummer. Det er under alle omstændigheder en intim oplevelse, som stiller krav til både skuespillere og publikum.

Denne aften er jeg til premiere på anden del af monarktrilogien. Den første del, ***Konge, Henrik***, blev skrevet i sprækkerne mellem en række skuespil om Henrik IV, Henrik V og Richard II. I *Prospero* møder vi nogle af

karaktererne fra *Stormen,* efter handlingen i det oprindelige skuespil er afsluttet. Endnu engang er forestillingen skrevet i sprækkerne af originalen, med en både vild og troværdig fabulering.

I baren møder vi den veloplagte instruktør Joseph Sherlock, som byder så varmt velkommen, at ingen er i tvivl om, at de er det helt rigtige sted denne aften. På de nye, forbedrede publikumsrækker sætter vi os til rette og møder Prospero og Miranda, som er på vej væk fra den ø, hvor de har boet i mange år, og nu bevæger sig mod civilisationen. Men alt er ikke, som det ser ud, og selvom Prosperos krop tilsyneladende forlader øen, er hans sjæl stadig bundet dertil, mens ånden Ariel forsvinder sammen med hans datter.

Henrik Jandorf spiller Prospero/Ariel med en energi og tilstedeværelse, der gør selv de største Shakespeareskuespillere kunsten efter. Hans spil er præcis så ekspressivt, som omgivelserne lægger op til, uden at det bliver overdrevet eller højtideligt. Jandorf mestrer den lange tekst uden at slingre i valsen; ofte er det ham, der leverer de fleste monologer, og han skifter imponerende hurtigt og præcist mellem karakterernes utroligt mange forskellige sindsstemninger.

Sarah Dahl Hasselgren giver Miranda en tilpas boblende karakter, men når hun i anden akt dukker op som inkarnationen af den ø, som Prospero nu sidder fanget på, er også hun mangefacetteret, rasende, rådvild og forfærdet.

Teksten er skrevet af Hasselgren og Sherlock, og den rummer smuk poesi i et sprog, der lyder som en moderne og opdateret version af Shakespeare. Det er virkelig interessant at følge med i, hvilke historier de to kan vride ud mellem linjerne i Shakespeare, der formentlig er verdens mest fortolkede dramatiker. Temaerne er mangfoldige. På overfladen handler det om magt og dens korrumperende egenskaber, men under denne flade dukker andre, mere subtile temaer op.

Prospero er virkelig en meget begavet forestilling, der vidner om en ægte kærlighed til teatret og en dyb forståelse for Shakespeares univers. Uanset ens forhold til klassisk teater, får man her en oplevelse, der fremstår meget ren og er vidunderligt vellykket.

★★★★★

Læs mere om forestillingen her.

: Joseph Sherlock

SKRIV EN KOMMENTAR

Læs også

Ingen kommentarer endnu

Der er endnu ingen kommentarer til indlægget. Hvis du synes indlægget er interessant, så vær den første til at kommentere på indlægget.

Skriv en kommentar

Notify me of followup comments via e-mail

Gem mit navn, mail og websted i denne browser til næste gang jeg kommenterer.

INSTAGRAM

© 2025 ALL RIGHTS RESERVED - INFLUENCER MARKETING
ADMINISTRÉR COOKIEINDSTILLINGER

https://scenekanten.com/anmeldelse-konge-henrik/

Anmeldelse: Konge, Henrik

14. maj 2025 *i* *Anmeldelser* *af* *Ditte Simone Jelsbak-Rasmussen*

★★★★★☆

Af Ditte Simone Jelsbak-Rasmussen

På Københavns muligvis mindste scene, The Deer And The Rabbits, indfandt jeg mig fredag aften langs træbænkene til forestillingen ‘Konge, Henrik’. En nyskrevet forestilling, skrevet på både dansk og engelsk af Københavns Shakespeare Kompagni og instrueret af Sarah Dahl Hasselgren. Stykket handler om

Shakespeares Henrik den Fjerde, Konge af England, hans forpinte kongesøn Henrik – i forestillingen kaldet Harry (nok ikke tilfældigt) – og den fordrukne, uhumske, men også humoristiske levemand, ridder Falstaff.

Den nyskrevede fortolkning har skåret fortællingen ind til benet og gjort den almengyldig ved at lade den kredse om forholdet mellem far og søn, mellem generationer og forskellige opfattelser af begrebet pligt – og om den uundgåelige skæbne ved at være født ind i et magtfuldt dynasti, hvor truslen ofte kommer mere indefra end udefra. Forestillingen er første del af en ”Patriark-trilogi”, der undersøger Shakespeares fortællinger med fokus på det at være underlagt en patriark – og de alverdens pinsler, der følger med.

I den oprindelige fortælling trues Henrik den Fjerde i året 1402 af et forestående adelsoprør, mens han må se sin søn hænge ud på værtshuse med tvivlsomme typer som Falstaff – en ridder langt under hans stand – blot fordi den unge prins ikke kan se sig selv i rollen som regent, og nægter at tage tilbage til hoffet.

I størstedelen af forestillingen befinder vi os i det toksiske sammenspil mellem kongesønnen Harry og Falstaff – en slags *frenemies*, der kun kan træffe tvivlsomme beslutninger. Fra skyggerne lurer dog den gamle konge, spillet af Claus Bue, der prikker til Harrys ansvarsfølelse, der i stedet dulmer sig med Falstaffs ølkrus.

Claus Bue som den aldrende konge har stort set ingen replikker før det sidste kvarter, men han er alligevel bjergtagende som den beskuende patriark, der forestillingen igennem sidder på sin trone og tavst observerer sin søns eksistentielle kriser. Et enkelt virkemiddel – Bues fingre, der let ruller hen over lænestolens armlæn og med lyden fremkalder stress og paranoia hos sønnen – viser forestillingens evne til at anvende simple virkemidler til den maksimale effekt.

‘Konge, Henrik’ har blik for de små detaljer og er en forestilling, der lader sine tre medvirkende spille helt ud over kanten. Joseph Sherlock leverer en kraftpræstation som Falstaff og det fungerer optimalt i samspillet med den unge prins Harry, spillet af Thomas Knuth-Winterfeldt. Når forestillingen fungerer så godt, skyldes det særligt den humoristiske og skarpe dialog mellem de to, som flyder ubesværet mellem dansk og engelsk.

Forestillingen lykkes – gennem den skarpe tekst, tematikkerne, de simple virkemidler og skuespillernes enorme energi – med at gøre Shakespeare tilgængelig. Det fortjener den stor anerkendelse for.

Hvem: Københavns Shakespeare Kompagni
Hvor: The Deer And The Rabbits, København Ø
Hvornår: 7. – 24. maj 2025
Foto: Københavns Shakespeare Kompagni